ΑΠΟ ΤΟΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗ ΥΠΟΚΟΣΜΟ ΤΗΣ ΜΟΝΜΑΡΤΡΗΣ

ΟΙ ΛΑΘΡΕΜΠΟΡΟΙ ΤΩΝ ΟΝΕΙΡΩΝ

Τὸ τελευταῖο κατόρθωμα τοῦ Γάλλου ντέτεκτιβ Ρισὰρ Γκαρνιέ. Ἡ ὑποπτες ἐπιχειρήσεις μιᾶς ὥμορφης ἀνθοπώλιδος. Οἱ περίεργοι πελάτες τοῦ «Τζόκεϋ-μπάρ». Μιὰ ἔρευνα στὴν «Κόκκινη Σελήνη». Οἱ μυστηριώδεις μενεξέδες τῆς Λιλῆς Κανκάν. Πῶς πωλοῦσε κοκαΐνη ἡ ὥμορφη ἀνθοπῶλις. Ὁ μοιραῖος ἔρως τοῦ «Γκρὰν Λουΐ», κλπ. κλπ.

ΝΑ ἀπόγευμα τῆς περασμένης ἑβδομάδος, ὁ Ρισὰρ Γκαρνιέ, τὸ κ:λύτερο λαγωνικὸ τῆς μυστικῆς ἀστυνομίας τῶν νυκτερινῶν κέντρων, ἔρριξε μιὰ γρήγορη ματιὰ στὰ ἔγγραφα ποὺ ἦταν στιβαγμένα πάνω στὸ γραφεῖο του, βρῆκε τὴ φωτογραφία μιᾶς νέας κι' ὥμορφης γυναίκας, τὴν ἔκρυψε στὴν τσέπη του κι' ἔπειτα γύρισε καὶ μοῦ εἶπε μ' ἕνα μυστηριῶδες χαμόγελο :

—Δὲν πᾶμε νὰ κάνουμε ἕναν περίπατο ὡς τὴν Μονμάρτρη ; Ἔχω μιὰ τρελλὴ διάθεσι γιὰ διασκέδασι, ἀπόψε...

—Πᾶμε... τοῦ ἀπάντησα σκανδαλισμένος. Πές μου ὅμως πρῶτα ποιανῆς εἶνε αὐτὴ ἡ φωτογραφία ποὺ ἔκρυψες στὴν τσέπη σου ;

Ὁ Ρισὰρ Γκαρνιὲ μὲ κύτταξε λοξὰ μὲ μιὰ παιγνιδιάρικη εἰρωνία.

—Σέρεις τὴ Λιλὴ Κανκάν ; μὲ ρώτησε.

—Τὴν ὥμορφη ἀνθοπώλιδα τῆς «Κόκκινης Σελήνης» ;

—Ἀκριβῶς. Αὐτῆς ἦταν ἡ φωτογραφία... Μὰ βλέπω ὅτι εἶσαι ἀδιάκριτος ! Ἔλα λοιπὸν μαζύ μου χωρὶς νὰ ρωτᾶς... Ἀπὸ πότε ἔγινες τόσο περίεργος ;

Ὁ ντέτεκτιβ, ὅπως κατάλαβα, μοῦ ἑτοίμαζε κάποια ἔκπληξι. Ἔπρεπε νὰ πάω μαζύ του χωρὶς νὰ τοῦ ζητήσω καμμιὰ ἐξήγησι, βέβαιος ὅτι θὰ παρακολουθοῦσα κάποια ὕποπτη περιπέτεια...

Ἡ ὥρα ἦταν ἕξη. Τὰ πολύχρωμα φῶτα τῶν κέντρων τῆς Μονμάρτρης καθρεφτιζόντουσαν παράξενα στὴν ὑγρὴ ἄσφαλτο τοῦ δρόμου. Ἦταν ὅμως ἀκόμη νωρίς. Θ' ἀργοῦσε ν' ἀρχίση ἡ εὔθυμη νυχτερινὴ ζωή. Ὁ κόσμος καθότανε στὰ κατάφωτα μπὰρ κι' ἔπαιρνε τὸ «ἀπεριτίφ» του.

Στὴν πλατεῖα Πιγκάλ, λίγο πιὸ πέρα ἀπὸ τὴν «Κόκκινη Σελήνη», εἶνε τὸ «Τζόκεϋ-μπάρ». Ὁ Ρισὰρ Γκαρνιέ, μ' ἕνα ἀγγλικὸ σιγαρέττο στὸ στόμα, πέρασε πρῶτος τὴν περιστροφικὴ πόρτα του. Τὸν ἀκολούθησα σιωπηλός, μὲ τὸ πιὸ ἀδιάφορο ὕφος τοῦ κόσμου. Ἐκεῖ κοντὰ στὴν εἴσοδο, ἦταν ἕνα ἄδειο τραπέζι. Ὁ ἀστυνομικὸς κάθησε δίπλα μου, μὲ τὸ πρόσωπο γυρισμένο πρὸς τὸ δρόμο.

—Πρόσεξε τὶς γυναῖκες ποὺ κάθονται μπροστὰ στὸν πάγκο τοῦ «μπάρμαν», μοῦ ψιθύρισε. Βλέπεις ἐκείνη μὲ τὴν ἄσπρη γούνα καὶ τὰ ξανθὰ μαλλιά; Εἶνε ἡ Λιλὴ Κανκάν...

—Ἀδύνατον! ἔκανα κατάπληκτος.

—Διάβολε! μουρμούρισε ὁ ἀστυνομικός. Μὰ τότε γιατὶ πῆρα τὴ φωτογραφία της μαζύ μου ; Εἶνε μεταμφιεσμένη... Παρακολούθησε προσεχτικὰ τὶς κινήσεις της... Ἐγὼ ἔχω ἄλλη δουλειά. Πρέπει νὰ προσέχω πρὸς τὸ δρόμο...

Ἡ Λιλὴ Κανκὰν ἦταν ἀγνώριστη. Αὐτὴ ἡ κυρία μὲ τὴν πολυτελῆ ἄσπρη γούνα ἦταν ἡ ἀνθοπῶλις τῆς «Κόκκινης Σελήνης»; Ἀπίστευτο !

Δίπλα της ἦταν ἕνα ἄδειο ταμπουρέ. Πιὸ πέρα, μερικὲς ὕποπτες γυναῖκες τοῦ ἡμικόσμου. Ὁ κόσμος τοῦ μπὰρ περνοῦσε ἥσυχα τὴν ὥρα του...

Σὲ λίγο ἄκουσα κάποιο αὐτοκίνητο νὰ στέκεται στὴν εἴσοδο τοῦ «Τζόκεϋ-μπάρ». Ἔπειτα, ἕνας νέος μ' ἀριστοκρατικὴ ἐμφάνισι, μπῆκε στὴν αἴθουσα, προχώρησε ἀδιάφορα καὶ κάθησε στὸ ἄδειο ταμπουρὲ ποὺ ἦταν δίπλα στὴ Λιλὴ Κανκάν. Ἐκείνη οὔτε τὸν πρόσεξε καθόλου. Ὁ ἄγνωστος νέος παρήγγειλε ἕνα πίπερμαν, ὅπως κατάλαβα ἀπὸ τὸ πράσινο χρῶμα τοῦ ποτοῦ ποὺ τοῦ σερβίρισε ὁ μπάρμαν κι' ὕστερα ἔκανε νὰ βγάλη ἀπὸ τὴν τσέπη τὴ σιγαροθήκη του. Τὸν ἐπρόλαβε ὅμως ἡ Λιλὴ Κανκάν... Ἡ ὥμορφη ἀνθοπῶλις μ' ἕνα χαμόγελο ἔβγαλε γρήγορα ἀπὸ τὴν τσάντα της ἕνα πακέτο μὲ ἀμερικάνικα σιγαρέττα καὶ τοῦ τὸ προσέφερε, ὅπως κάνουν ὅλες ἡ τρελλὲς γυναῖκες ποὺ ψάχνουν νὰ βροῦν αὐτὴ τὴν ὥρα ἕναν ἐφήμερο φίλο... Ὁ νέος πῆρε ἀπὸ τὸ πακέτο τῆς Λιλῆς Κανκὰν ἕνα σιγαρέττο, κι' ἀφηρημένος, ἀντὶ νὰ τῆς τὸ ἐπιστρέψη, τὸ ἔβαλε στὴν τσέπη του. Τὴν ἴδια στιγμὴ ὅμως κατάλαβε τὸ λάθος του καὶ τότε,—τί περίεργο !—ἔβγαλε ἀπὸ τὴν ἄλλη τσέπη του ἕνα ὅμοιο πακέτο, τὸ ἔδωσε στὴν σαγηνευτικὴ ἀνθοπώλιδα κι' ἔπειτα πλήρωσε τὸ ποτό του κι' ἔφυγε ἀπὸ τὸ μπάρ.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ὁ Ρισὰρ Γκαρνιὲ ἔγραψε κάτι στὸ λευκὸ περιθώριο τῆς ἐφημερίδος του.

—Τί γράφεις, Ρισάρ ; τὸν ρώτησα περίεργος.

—Ὤ, τίποτα... μοῦ ἀπάντησε. Κράτησα τὸν ἀριθμὸ τοῦ αὐτοκινήτου αὐτουνοῦ τοῦ δυστυχισμένου ἀριστοκράτη... Ἔχε τὸ νοῦ σου ἐσὺ στὴ Λιλὴ Κανκὰν... Θὰ σοῦ ἐξηγήσω ἀργότερα...

Ἡ παράξενη αὐτὴ γυναῖκα ἐξακολουθοῦσε νὰ κάθεται μπροστὰ στὸν πάγκο τοῦ μπάρμαν καὶ νὰ καπνίζη ἥσυχα μὲ μιὰ λεπτὴ πίπα τὸ σιγαρέττο της. Το ταμπουρὲ ποὺ ἦταν δίπλα της, ἦταν πάλι στὴ διάθεσι τοῦ πρώτου ποὺ θὰ ἔμπαινε στὸ μπάρ. Κι' ἀλήθεια, δὲν ἄργησε νὰ δεχθῆ ἕνα νέο πελάτη. Κι' αὐτὸς εἶχε ἀριστοκρατικὸ παρουσιαστικὸ καὶ παρήγγειλε ἕνα πίπερμαν στὸ μπάρμαν. Ἔπειτα ἔγινε πάλι ἡ ἀντάλλαγὴ τῶν πακέτων κι' ὁ δεύτερος ἄγνωστος ἔφυγε ὅπως κι' ὁ πρῶτος.

Ὁ ντέτεκτιβ σημείωσε τὸν ἀριθμὸ τοῦ ἰδιοκτήτου αὐτοκινήτου του στὴν ἐφημερίδα καὶ μοῦ εἶπε :

—Κι' αὐτὸς εἶνε ἄρωστος... Κι' αὐτὸς εἶνε ἕνα ἀπὸ τὰ θύματα τῆς ὥμορφης Λιλῆς Κανκάν.

—Μὰ τί μυστήριο εἶνε αὐτό ; τὸν ρώτησα περίεργος.

—Μὴ βιάζεσαι, φίλε μου... ἔκανε ὁ Ρισὰρ Γκαρνιέ. Θὰ δῆς κι' ἄλλα τέτοια περίεργα πράγματα πιὸ ὕστερα στὴν «Κόκκινη Σελήνη». Ἔχε τὸ νοῦ σου τώρα. Νά, ἤρθε κι' ἄλλος διψασμένος γιὰ πίπερμαν...

Ἡ Λιλὴ Κανκὰν καὶ ὁ «Γκρὰν Λουΐ»

Ὁ τρίτος αὐτὸς πελάτης τοῦ μπὰρ ἦταν ἕνας «τζέντλεμαν» μὲ ἄσπρα μαλλιὰ καὶ μὲ ὠχρὸ κοκκορασμένο πρόσωπο. Ἀπὸ τὸ παρουσιαστικό του φαινόταν ἀμέσως ὅτι ἦταν ἀρκετὰ εὔπορος. Κάθησε λοιπὸν δίπλα στὴ μυστηριώδη ἀνθοπώλιδα, ἄλλαξε μαζύ της τὸ πακέτο μὲ τ' ἀμερικάνικα σιγαρέττα κι' ἔφυγε ἀμέσως ἀπὸ τὸ «Τζόκεϋ-μπάρ».

Ὁ Ρισὰρ Γκαρνιὲ πῆρε κι' αὐτὴ τὴ φορὰ τὸν ἀριθμὸ τοῦ αὐτοκινήτου του κι' ἔπειτα σηκώθηκε, χωρὶς νὰ κυττάξη πρὸς τὸ μέρος τῆς Λιλῆς Κανκὰν καὶ βγῆκε πάλι πρῶτος στὸ δρόμο.

—Ἔχουμε δυὸ ὧρες στὴ διάθεσί μας... μοῦ εἶπε. Πᾶμε λοιπὸν νὰ δειπνήσουμε.

Καὶ τραβήξαμε γιὰ ἕνα ἐστιατόριο τῆς πλατείας Μπλάνς.

* * *

Στὶς δέκα ἡ ὥρα καθόμαστε σὲ μιὰ γωνιὰ τοῦ καμπαρὲ τῆς «Κόκκινης Σελήνης». Σ' ὅλα τὰ τραπέζια γύρω μας, ὁ κόσμος διασκέδαζε μ' εὐθυμία πίνοντας τὴν ἀφρισμένη σαμπάνια. Ἡ πίστα τοῦ χοροῦ ἦταν πάντα γεμάτη ἀπὸ ἀριστοκρατικὰ ζευγάρια ποὺ χόρευαν στοὺς ἤχους μιᾶς ἐξωτικῆς ὀρχήστρας ἰθαγενῶν μουσικῶν ἀπὸ τὶς Χαβάϊ.

Ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς τοὺς διεθνεῖς θαμῶνες τοῦ καμπαρέ, ἡ Λιλὴ Κανκάν, πιὸ ὥμορφη ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά, τριγύριζε μ' ἕνα πανεράκι γεμᾶτο ἀπὸ μικρὰ μπουκέτα μενεξέδων. Ἦταν ντυμένη ἁπλᾶ, μ' ἕνα τριανταφυλλὶ κι' ἀραχνοῦφαντο μεταξωτὸ φόρεμα καὶ μ' ἕνα μικρὸ περιδέραιο ἀπὸ γιαπωνέζικα μαργαριτάρια

στὸ λαιμό της.

—Πρόσεξε πάλι τὶς κινήσεις της !... μὲ συμβούλεψε ὁ Ρισὰρ Γ'καρνιέ.

Κι' ἐγὼ ἀπὸ κείνη τὴ στιγμὴ δὲν ἔχασα ἀπὸ τὰ μάτια μου τὴν ὤμορφη ἀνθοπώλιδα. Μὰ δὲν μπόρεσα νὰ δῶ τίποτα τὸ ὕποπτο. Τὸ μόνο ποὺ μὲ παραξένεψε ἦταν ὅτι δυὸ κυρίες τῆς ἔδωσαν μόνο ἕνα χαρτονόμισμα τῶν πέντε φράγκων γιὰ ἕνα ματσάκι μενεξέδες, ὅσο ἄξιζε δηλοδὴ μαζὺ μ' ἕνα μακρὸ πουρμπουάρ, ἐνῶ πέντε ἄλλες τῆς ἔδωσαν ἕνα ὁλόκληρο ἑκατόφραγκο !

Ὁ ντέτεκτιβ, ποὺ εἶχε παρακολουθήσει κι' αὐτὸς τὶς περίεργες αὐτὲς ἀγορές, σηκώθηκε μιὰ στιγμὴ καὶ χάθηκε μέσα στὴν καμπίνα τοῦ τηλεφώνου. Ὅταν γύρισε, εἶχε μιὰ σκληρὴ καὶ κάπως ἀνήσυχη ἔκφρασι στὰ μάτια.

—«Ράφλ»... μοῦ ψιθύρισε.

Αὐτὸ ἐσήμαινε ὅτι εἶχε εἰδοποιήσει τὴν ἀστυνομία νὰ κάνη «μπλόκο» στὸ καμπαρὲ τῆς «Κόκκινης Σελήνης».

Πρὶν περάσουν λοιπὸν πέντε λεπτὰ τῆς ὥρας, δέκα ἀστυνομικοὶ μὲ πολιτικὰ μπῆκαν ἄξαφνα μέσα στὸ εὔθυμο καμπαρέ.

—Ἀστυνομία ! φώναξε τότε ὁ Ρισὰρ Γκαρνιέ. Κανεὶς νὰ μὴν κινηθῆ ἀπὸ τὴ θέσι του !

Μ' ἕνα πήδημα βρέθηκε κοντὰ στὴ Λιλὴ Κανκάν, ἄρπαξε ἀπὸ τὰ χέρια της τὸ πανεράκι μὲ τοὺς μενεξέδες, τὸ ἔδωσε σ' ἕναν ἀστυνομικό, παρέδωσε καὶ τὴν ἴδια σ' ἕναν ἄλλο κι' ἔπειτα εἶπε στὶς πέντε κυρίες ποὺ εἶχαν πληρώσει ἑκατὸ φράγκα ἕνα μικρὸ μπουκέτο μενεξέδες καὶ ποὺ ἦταν κρυμμένο μέσα στὴν τσάντα τους...

—Κυρίες μου, ἀκολουθῆστε μας στὸ τμῆμα...

Ὅλοι οἱ θαμῶνες τοῦ καμπαρὲ εἶχαν μαρμαρώσει στὴ θέσι τους. Οἱ ἀστυνομικοὶ ὡδήγησαν τὴ Λιλὴ Κανκὰν καὶ τὶς ὕποπτες κυρίες σὲ δυὸ αὐτοκίνητα καὶ τὶς μεταφέρανε ἀμέσως στὴν ἀστυνομία.

Ἐκεῖ ὁ Ρισὰρ Γκαρνιὲ ἔλυσε δυὸ-τρία ἀπὸ τὰ μπουκέτα τῶν μενεξέδων ποὺ εἶχε στὸ πανεράκι της ἡ ὤμορφη ἀνθοπῶλις καὶ διεφώτισε τὸ μυστήριο αὐτῆς τῆς τόσο περίεργης περιπέτειας. Μέσα στὸ καθένα ἦταν κρυμμένο κι' ἀπὸ ἕνα μεγάλο «σκονάκι» κοκαΐνης σὲ σχῆμα σιγαρέττου !

Ἡ Λιλὴ Κανκὰν ἦταν μιὰ μυστηριώδης λαθρέμπορος ναρκωτικῶν...

Ἀπὸ τὶς ἀποκαλύψεις λοιπὸν ποὺ ἔκανε στὴν ἀνάκρισι, ἔμαθα κατάπληκτος, ὅτι καὶ τὰ πακέτα μὲ τ' ἀμερικανικὰ σιγαρέττα ποὺ προσέφερε στοὺς πελάτες τοῦ «Τζόκεϋ-μπάρ», ἦταν γεμάτα κοκαΐνη ! Τὸ ἄλλο πακέτο ποὺ τῆς ἔδιναν οἱ ἀγοραστές της εἶχε μέσα τὰ γοήματα! Ὅσο γιὰ τὸ πίπερομαν, ἦταν ἕνα εἶδος συνθήματος. Οἱ τοξικομανεῖς παράγγελναν στὸ μπάρμαν :

—Ἕνα σκέτο πίπερμαν τοῦ Κόρκ !

Ἡ Λιλὴ Κανκὰν τότε καταλάβαινε ὅτι ἤθελαν κοκαΐνη καὶ τοὺς πούσφερε ἀμέσως τὸ πακέτο μὲ τὰ ἀμερικάνικα σιγαρέττα της...

Στὶς τοξικομανεῖς πάλι τῆς «Κόκκινης Σελήνης», ἔλεγε μὲ τὸ ἀθωότερο ὕφος τοῦ κόσμου :

—Θέλετε ἕνα μπουκέτο μεθυστικοὺς μενεξέδες ;

Κι' ἐκεῖνες ἀγόραζαν μ' ἑκατὸ φράγκα ἕνα μικρὸ μπουκέτο μέ... κοκαΐνη !

Ἡ σατανικὴ ἀνθοπῶλις τῆς «Κόκκινης Σελήνης» ἦταν μέλος μιᾶς μεγάλης σπείρας λαθρεμπόρων ναρκωτικῶν τῆς Μονμάρτρης. Ἀρχηγὸς αὐτῆς τῆς σπείρας ἦταν κάποιος «Γκρὰν Λουΐ», ἕνας διάσημος λωποδύτης, ποὺ δὲν ἄργησε νὰ πέση κι' αὐτὸς στὰ χέρια τοῦ Ρισὰρ Γκαονιέ. Ὁ «Γκρὰν Λουΐ» εἶχε παρατήσει τὸν τελευταῖο καιρὸ τὶς κλοπὲς τῶν κοσμημάτων ἀπό...ἔρωτα. Ἦταν ὁ τρυφερὸς φίλος τῆς Λιλῆς Κανκάν.

—Γιὰ νὰ μὴ τὴν ἀφήσω μόνη, δέχτηκα νὰ γίνω κι' ἐνὼ λαθρέμπορος ναρκωτικῶν... ἐξήγησε μὲ ἀπάθεια στὸ ντέτεκτιβ. Ἡ Λιλὴ κατάφερε νὰ μὲ πείση, ὅτι τὸ ἐμπόριο τῶν ναρκωτικῶν ἦταν πιὸ ἀσφαλὲς ἀπὸ τὶς διαρρήξεις.

Ὁ «Γκρὰν Λουΐ», ὅπως ἀπεδείχθη, δὲν ἔλεγε ψέμματα. Ἡ ψυχὴ τῆς σπείρας ἦταν ἡ ὤμορφη ἀνθοπῶλις τῆς «Κόκκινης Σελήνης» ποὺ κέρδιζε περισσότερα ἀπὸ τρεῖς χιλιάδες φράγκα τὴ μέρα, πουλῶντας...μενεξέδες κι' ἀλλάζοντας στὸ «Τζόκεϋ-μπὰρ» τὰ πακέτα της...μὲ τ' ἀμερικάνικα σιγαρέττα.

Ὁ Ρισὰρ Γκαρνιὲ λοιπόν, ὁ καλύτερος ντέτεκτιβ τῆς μυστικῆς ἀστυνομίας τῶν νυχτερινῶν κέντρων, εἶχε καθαρίσει ἀκόμα μιὰ φορὰ τὴ Μονμάρτρη μ' αὐτὲς τὶς ξαφνικὲς συλλήψεις, ἀπὸ μιὰ ἐπικίνδυνη σπεῖρα «λαθρεμπόρων τῶν ὀνείρων», ὅπως λένε οἱ Γάλλοι ἀστυνομικοὶ τοὺς λαθρεμπόρους τῶν ναρκωτικῶν...

ΑΝΡΙ ΝΤΑΝΖΟΥ

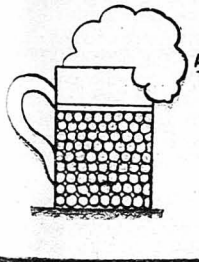

ΑΓΡΙΟΛΟΥΛΟΥΔΑ

—Ἡ ἀγάπη ζωογονεῖ, ὁ ἔρως φονεύει.

—Ἡ σοβαρότητα ὅταν δὲν εἶνε σοφία εἶνε βλακεία.

—Ὑπάρχουν στιγμὲς ποὺ ἡ σιωπὴ εἶνε τὸ περιπαθέστερο ποίημα τῆς ἀνθρώπινης ψυχῆς. Οἱ ἔρωτες γίνονται εἶνε οἱ πιὸ αἰθέριοι.

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΑ ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑΣ ΤΩΝ ΚΑΜΠΑΡΕ

Ἡ ὡραία Τέξας Γκουΐνεαν. Κοριτσάκι....ἑξῆντα ἐτῶν. Ἡ ὡραία καὶ μυστηριώδης λαθρέμπορος ποτῶν. Ἱππεύτρια ἱπποδρομίου. Κεμπάρσα κινηματογράφου. Χορεύτρια τῶν Μοῦζικ - Χώλ. Ἰδιοκτῆτις καμπαρέ, βασίλισσα τῶν νυχτερινῶν γλεντιῶν. Ἡ διαθήκη της.

Λίγο πρὶν καταργηθῆ ὁ νόμος τῆς ἀπαγορεύσεως τῶν οἰνοπνευματωδῶν ποτῶν στὴν Ἀμερική, ἐπέθανε ἐκεῖ μιὰ γυναῖκα, ποὺ ἔκαμε τὴν τύχη της, ἐπλούτισε καὶ ἐδοξάσθη, παραβαίνοντας αὐτὸ τὸ νόμο. Πρόκειται γιὰ τὴν Τέξας Γκουΐνεαν, τὴν βασίλισσα τῶν νυχτερινῶν γλεντιῶν στὴ Νέα Ὑόρκη. Ποιὰ ἦταν αὐτὴ ἡ Γκουΐνεα ; Τὸ ἀπότερον παρελθόν της χάνεται στὰ βάθη τῶν...ἐτῶν καὶ τὴν ἀσημότητα τῆς καταγωγῆς της. Γιατί ἡ Τέξας Γκουΐνεαν, ἡ ὡραιοτάτη καὶ μυστηριώδης γυναῖκα τοῦ γλεντιοῦ καὶ τοῦ ἔρωτος, ἦταν...ἀπροσδιορίστου ἡλικίας. Ὡς τὴν τελευταία ἡμέρα ποὺ πέθανε φαινόταν κοριτσάκι. Ἡ πραγματική της ἡλικία ; Ποιὸς ξερει ; Μεταξὺ 30 καὶ 60 ἐτῶν, μᾶλλον 60, μὰ καλοδιατηρημένη, πεταχτή, σκερτσόζα, ζωηρή, χάρις στὴ γυμναστικὴ καὶ τὶς περιποιήσεις τῶν ἰνστιτούτων καλλονῆς τῆς Νέας Ὑόρκης.

Ἀπὸ ποῦ ἐξεφύτρωσε , Ἀπὸ τὸ πεζοδρόμιο. Τί ἦταν καὶ τί ἔκανε στὰ πρῶτα της χρόνια, κανεὶς δὲν ξέρει. Ἡ δημοσία ἐμφάνισίς της ἀρχίζει στὸ ἱπποδρόμιο, ὅπου ἐδούλευε ἀρκετὸ καιρὸ ὡς ἱππεύτρια. Γιὰ νὰ φθάση ἐκεῖ, ἐπέρασε φαίνεται διὰ πυρὸς καὶ σιδήρου. Ὅταν ὁ κινηματογράφος ἄρχισε νὰ γίνεται στάδιο δόξης λαμπρὸν γιὰ τὰ φιλόδοξα κοριτσια, ἡ Τέξας ἄφησε τὸ ἱπποδρομιο χάριν τῆς ὀθόνης. Ἔπαιξε στὸν κινηματογράφο ὡς χορεύτρια, ρόλους κομπάρσας ἐννοεῖται μόνον. Κι' ὅφοῦ εἶδε πὼς δὲν εἶχε μέλλον στὸν κινηματογράφο, ἐπιδόθηκε στὴ μουσικὴ καὶ τὸ χορό. Μὰ καὶ πάλι τὰ καμπαρὲ τῆς Νέας Ὑόρκης δὲν τῆς ἄνοιγαν τὶς πόρτες τους. Ἀποφάσισε λοιπὸν ἡ Τέξας νὰ τὰ κατακτήση διά....κικλωτικῆς κινήσεως. Ἐγύριζε στὶς μικρὲς ἐπαρχιακὲς πόλεις τῆς Ἀμερικῆς, χορεύοντας καὶ τραγουδῶντας στὰ ἐπαρχιώτικα καμπαρέ.

Ὥσπου ἕνας πλούσιος Νεοϋορκέζος τὴν ἄκουσε κάπου στὴν ἐπαρχία, τοῦ ἄρεσε καὶ τὴν ἐπῆρε μαζύ του στὴν Νέα Ὑόρκη, ὅπου τὴν ὑποστήριξε νὰ προσληφθῆ σ' ἕνα Μιοῦζικ - Χώλ. Ἀπὸ ἐκεῖ κι' ἐμπρὸς ἡ Τέξας ἀνέβηκε γρήγορα, πηδῶντας τρία - τρία τὰ σκαλιὰ τῆς δόξας καὶ τοῦ πλούτου. Ἦταν ἡ ἐποχὴ ποὺ ὁ νόμος ἀπαγόρευε τὴν κατανάλωσι τῶν οἰνοπνευματωδῶν ποτῶν, μὰ μ' ὅλη τὴν ἀπαγόρευσι, ἢ μᾶλλον ἀκριβῶς ἐξ αἰτίας τῆς ἀπαγορεύσεως, σ' ὅλα τὰ Μιοῦζικ - Χὼλ ἔτρεχεν ἄφθονη ἡ σαμπάνια. Ἡ Τέξας, μὲ τὸ παθητικὸ τραγοῦδι της καὶ τοὺς τρελλοὺς χορούς της, μὲ τὴν ὡμορφιὰ καὶ τὴν τσαχπινιά της, ἐξελόγιαζε τοὺς θαμῶνες τῶν Μιοῦζικ - Χώλ, ποὺ γιὰ τὸ χατῆρι της ἄνοιγαν κι' ἐπλήρωναν μποτίλλιες σαμπάνιας, ἀκριβεπληρωμένες, γιατί πουλιόταν δῆθεν κρυφὰ....μπρὸς στὰ μάτια τῶν ἀστυφυλάκων, ποὺ ἔπαιρναν μίζα ἀπὸ τὰ κέρδη. Ὅπου ἐχόρευε κι' ἐτραγουδοῦσεν ἡ Τέξας, γλεντι τρελοῦφερτο κι' οἱ ἰδιοκτῆτες τῶν Μιοῦζικ - Χὼλ τὴν ἔβαλαν τέλος στὸν πλειστηριασμό, ποιὸς θὰ τῆς δώση μεγαλείτερο μισθὸ γιὰ νὰ τὴν πάρη !... Μὰ ἡ Τέξας σκέφτηκε πὼς ἀντὶ νὰ...πουλάη σαμπάνια γιὰ λογαριασμὸ ἄλλων, συμφερώτερο θὰ ἦταν νὰ πουλάη γιὰ λογαριασμὸ δικό της καὶ ἄνοιξε ἡ ἴδια 24 καμπαρέ.

Κατόπιν ἐσκέφθηκε νὰ ξαπλώση τὶς ἐπιχειρήσεις της καὶ στὴν Εὐρώπη. Καὶ ἅμ' ἔπος, ἅμ' ἔργον. Ἐκούρντισε ἕνα θίασο ἀπὸ εἴκοσι χαριτωμένα γκέρλς κι' ἐμπῆκε στὸ βαπόρι, ξεκινῶντας γιὰ τὴν Εὐρώπη.

—Θὰ πάω νὰ ράθω τοὺς Παριζιάνους καὶ τοὺς Λονδρέζους πῶς γλεντοῦν ! ἐδήλωσε στοὺς δημοσιογράφους.

Ἀλλ' ἡ Εὐρώπη δὲν ἦταν τόσο εὐκολοκατάκτητη ὅσο ἡ Ἀμερική. Ἡ Γαλλικὴ καὶ Ἀγγλικὴ ἀστυνομία δὲν τῆς ἐπέτρεψαν οὔτε νὰ βγῆ ἀπὸ τὸ βαπόρι. Ἐγύρισε λοιπὸν πίσω μὲ τὸ ἴδιο βαπόρι στὸ βασίλειό της, τὴν Ἀμερική, ὅπου μόλις ἔφτασε, γιὰ νὰ γλυτώση ἀπὸ τὶς κοροϊδίες τῶν Ἀμερικανῶν.... ἔκανε πνεῦμα. Δείχνοντας στοὺς ρεπόρτερς, ποὺ ἀνέβηκαν νὰ τὴν ὑποδεχθοῦν στὸ βαπόρι, τὸ τεράστιο ἄγαλμα τῆς Ἐλευθερίας, ποὺ ἔστειλε ἡ Γαλλία δῶρο στὴν Ἀμερική, εἶπε :

—Ξέρετε γιατί οἱ Γάλλοι μᾶς ἔστειλαν στὴν Ἀμερικὴ τὸ ἄγαλμα αὐτό ; Γιατί στὸν τόπο τους οὔτε νὰ τὴν ξέρουν δὲν θέλουν τὴν ἐλευθερία. Ἔτσι ἐγλύτωσε ἀπὸ τὰ πειράγματα. Μὲ τὸ ἴδιο χιοῦμορ ἀντίκρυσε καὶ τὸν θάνατο. Ἀρρώστησε ἀπὸ σκωληκοειδίτιδα καὶ μέχρις ὅτου τῆς γίνει ἐγχείρησις, προσεβλήθη ἀπὸ περιτονίτιδα. Νοιώθοντας τὸ τέλος της νὰ πλησιάζη, συνέταξε, λίγο πρὶν πεθάνει, τὴ διαθήκη της, ὁρίζοντας νὰ τὴν ἀνοίξουν μόλις πεθάνει καὶ πρὶν γίνει ἡ κηδεία της. Ὁ χαρακτηριστικώτερος ὅρος τῆς διαθήκης της ἦταν ὁ ἑξῆς :

«Παρακαλῶ τοὺς φοιτητὰς καὶ ὅσους ἄλλους ἐγλέντησαν μὲ τὰ τραγούδια μου, νὰ συνοδεύσουν τὴν κηδεία μου, τραγουδῶντας τὰ ἴδια αὐτὰ τραγούδια.

»Ἐπίσης ἐπιθυμῶ νὰ μὲ συνοδεύσουν ὡς τὴν τελευταία μου κατοικία καὶ αἱ ἀρχαί, αἱ ἐπιφορτισμέναι τὴν τήρησιν τοῦ νόμου περὶ ἀπαγορεύσεως τῶν ποτῶν. Ἔτσι θὰ γίνη διπλὴ κηδεία, θὰ κηδευθοῦμε ἐγὼ καὶ ὁ νόμος ποὺ καταστρατήγησα...»

Πράγματι, λίγες μέρες μετὰ τὸ θάνατο τῆς περιπετειώδους αὐτῆς γυναίκας, ὁ πρόεδρος Ροῦζβελτ κατήργησε τὸ νόμο τῆς ἀπαγορεύσεως τῶν ποτῶν, ποὺ ἐπὶ τόσα χρόνια ἔκαμε πλουσίους ὅσους...τὸν καταστρατηγοῦσαν....